

Angyalosi Béláné És Férje Az Esküvőjükön

Ez tulajdonképpen az egyetlen közös kép a szüleimről: Angyalosi Béláról és Schultheisz Etelről. Az esküvőjükön készült, 1927-ben, Budapesten. Az apai családom Erdélyből származik. Apám neve Angyalosi Béla volt, és ha jól emlékszem, 1905-ben született. Az apám részéről a rokonok őskeresztények voltak, és semmi több, amit tudnék róluk. Ez azért van, mert az apám hároméves koromban otthagyt minket. Gyakorlatilag nem foglalkozott velünk. Tartásdíjat sem fizetett. Mindig bujkált ide-oda az országban. Fodrász volt, és mint ilyen bárhol létezni tudott. A gyerekekkel akkoriban az árvaszék foglalkozott, és folyton kerestették, de nem lehetett kikutatni, hogy hol van. Leginkább még az anyai nagyapám kerestette. Egy nő testvéréről tudtam valami keveset, aki szintén Pesten lakott. Gyerekkoromban talán ha kétszer láthattam. Apám és anyám Budapesten ismerkedtek meg, és itt volt az esküvőjük is, a Dohány utcai zsidó templomban. Érdekes módon, mielőtt az apám megházasodott, nyilván a nagyszüleim követelésére, huszonegy éves kora körül

áttért a zsidó hitre, és körülmetéltette magát. Azt már nem tudom, hogy az apám mennyire gyakorolta ezt a vallást, de nem valószínű, hogy gyakorolta egyáltalán. Az viszont biztos, hogy csak azért tért át, hogy elvehesse anyámat. Később, az otthagyasunktól számított körülbelül három év múlva, összesen hat év zsidóság után visszatért a római katolikus vallásra. Az akkori törvények értelmében a fiúgyerekek az apa vallását kellett követnie. Miután apám abban az időben már ismét római katolikus lett, de a bíróság az anyámnak ítélte, feltehető, hogy bosszúból ragaszkodott ahhoz, hogy mi keresztények, római katolikusok legyünk. A Bajza utcában laktunk, nem messze a Szent Család templomtól, és az akkori tisztelendő együtt sajnálkozott a szegény zsidó nagyszülőkkel, hogy a gyerekeknek katolikusoknak kell lenniük. Előírta az árvaszék, hogy keresztény szellemben kell nevelni minket, és jelesnek kell lenni hittanból. A zsidó nagyapám foglalkozott is velünk, az akkor már gaj [gój] gyerekekkel, hogy jelesek legyünk a római katolikus hittanból. Minden vasárnap templomba kellett járnunk. A Szent Család templom öt házzal volt arrébb. Csakhamar első gyónók és -áldozók lettünk. Én bérmálkoztam is. A bérmálkozás a Bazilikában volt. Serédi Jusztinián, az akkori bíboros érsek bérmált. Nem csak engem, hanem a többi gyereket is. A bérmanevem Jozefusz lett. (A zsidó nevemre sajnos nem emlékszem, pedig az is volt.)